

Александра Миливојевић, Крагујевац

Мајка девојчице која је кренула у први разред

aleksandra.milivojevic@gmail.com

Поштовани,

Зовем се Александра Миливојевић. Из Крагујевца сам, и мајка сам Милице Миливојевић, која сада има шест и по година, и која је пре непуних месец дана пошла у први разред основне школе. Иначе, Милица има дијагнозу која званично гласи первазивни развојни поремећај.

Обзиром да је кампања за увођење квалитетног инклузивног образовања у систем образовања у Републици Србији већ увелико актуелна, ја ћу изнети своја искуства и ставове из угла родитеља чије дете похађа основну школу.

Име школе и појединаца који су запослени у основној школи, коју Милица похађа, нећу помињати из разлога што не желим никога да прозивам, нити да оптужујем. И они су, како сами кажу, “затечени и неспремни” постојећом ситуацијом која се односи на спровођење мера индивидуализације образовног програма за дете са тешкоћама у развоју-. Не улазим у то који су разлози за њихову неспремност, а мислим да мене као родитеља и моје дете то не би требало много ни да занима.

Оно што је била наша законска обавеза, то је да као родитељи, Милицу упишемо у први разред основне школе после завршеног припремног предшколског програма. Наравно са свим могућим и писаним и усменим информацијама које се односе на Милицине тешкоће и способности као што су извештаји логопеда и дефектолога, као два стручна сарадника, и извештаји њене персоналне асистенткиње, која је са Милицом васпитно и едукативно радила у вртићу. Понудили смо сву врсту сарадње како би се Милица, као и друга деца која су кренула у први разред, што пре уклопила и социјализовала у одељењу.

Како је адаптација на нову средину, и нове другаре и другарице у одељењу, протекла врло бурно и узнемиравајуће и по њу и по друге, на самом почетку, била сам приморана да се и ја адекватније укључим у Милицино прилагођавање. Ангажовали смо и стручну сарадницу-дефектолога, која је запослена у установи у којој је Милица похађала припремни предшколски програм, и која најбоље познаје Милицу, њено понашање, начин испољавања емоција и реакције на изненадне спољашње промене. Дали смо инструкције учитељици, психологу и педагогу школе, и педагошком асистенту у настави, који је додељен учитељици на испомоћ при вођењу наставе, и који није задужен нити образован за едукативно васпитни

рад са децом са тешкоћама у развоју која похађају основну школу. Такође, никаква припрема и едукација учитеља ни стручних сарадника школе из области увођења инклузије у образовни систем није спроведена, нити се остварује. О педагошком асистенту у настави (што није исто што и персонални пратилац детета) да и не говорим. За сада поједине тачке и мере индивидуализације постоје само у Закону о основама система васпитања и образовања и то само на папиру, без њихове реализације и настави.

Ово све говорим да бих упознала јавност са каквим се све проблемима, већ на почетку, срећу пре свега дете, па затим његови родитељи, и запослени кадар у школи. Сви смо ми карике у ланцу који треба да успешно сарађује и спроводи инклузивну праксу у школама. До застоја је очигледно дошло услед неинформисаности, недовољног броја обучених педагога за рад са децом са тешкоћама у развоју, неспровођења едукативних семинара и правовремене обуке коју би похађао школски кадар и недовољне повезаности стручњака из специјализованих установа. Уопштено, Закон о основама система васпитања и образовања, који је увео инклузивно образовање, се у нашој земљи (за друге земље не знам и не треба да знам) врло мало и споро спроводи, или се у неким школама у градовима Републике Србије уопште и не спроводи.

Да би свима нама било лакше, и да би се боље осећали, а пре свега, мислим да би се дете боље осећало и прихватало нову средину и да би постигло своје максималне потенцијале обзиром на своје способности и могућности, није довољна само укљученост и сарадња родитеља, учитеља, педагошког асистента (уколико он уопште постоји), педагога и психолога школе. Они не могу и не смеју да буду једина карика у ланцу спровођења успешне инклузивне праксе по школама. Неопходна је укљученост и школске управе и Министарства Просвете, локалне самоуправе или државне управе задужене за образовање, интерресорне комисије. Неопходна је сарадња специјалних установа задужених за образовање деце са тешкоћама у развоју са редовним школама, сарадња са развојним саветовалиштима и дечијим и школским диспансерима, уколико је потребно треба да се укључе и дечији педијатар и неуропсихијатар итд.

Апелујем на све оне које сам набројала до сада, и грађане који могу допринети квалитетнијем образовању деце са тешкоћама у развоју у нашој држави и њиховом квалитетнијем животу уопште, да узму учешћа у реализацији ове кампање, како Закон о основама система васпитања и образовања који је увео инклузивно образовање у наше школе не би остао само слово на папиру.

Не дозволимо да се поједина деца осећају немоћним и несигурним и да њихови родитељи

Të gjithë në shkollë, ardhmëria për të gjithë!
Svi u školu, budućnost za sve!

Savore anë škola, avutnipe pala savore! Irāny az iskola, mindannyiunk jövője!

oseћаju krivicu, stid i sramotu, veћ da budu ponosni što su roditelji dece koja imaју другачији приступ према околини и друштву, али која имају своје знање, вредности и своје потенцијале.

Захваљујем што сте издвојили своје драгоцено време да прочитате ово моје искуство из угла родитеља детета са тешкоћама у развоју.